

АЛЕКСА РАЙЛИ ДА БЕЛЕЖИШ ДЕВИЦА

Част 1 от „Каубои и девици“

Превод от английски: Ralna, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

МЕРИ-ДЖЕЙН

— Как се забърка в това, Мери-Джейн? — попитах сама себе си за вероятно двадесети път. Трябваше да пристигна на новото място, където щях да работя временно, след по-малко от два часа и страхът тежеше върху мен. Само се надявах новите дрехи, които купих, да успеят да скрият малката бебешка подутина на корема ми, която растеше все повече и повече всеки изминал ден. Времето ми изтичаше.

Въздъгнах дълбоко, потърквайки разсеяно с ръка коремчето си. Това малко момченце се бе превърнало в целия ми свят. По време на цялото ми планиране нито за миг не съм предполагала, че може да се случи нещо подобно. Точно когато мислех, че нещата се нареждат и ще получа онова, което желая най-много, всичко останало в живота ми започна да се разпада. Трябва да ви кажа, може да планирате нещата колкото си искате, но има вероятност да се появи някой и да провали всичко, карайки ви да опитате да съберете парчетата по възможно най-добрия начин. Този път обаче, тези парчета не бяха мои. Имах да защитавам бебе и да му осигуря добър живот.

— Обещавам ти, мъничък мой, няма да позволя на никого да те отнеме от мен. — Отпуснах и двете ръце на корема си, молейки се думите ми да са истина и че не правя огромна грешка, отивайки да видя човека, който може да ми отнеме бебето. Сърцето ми се сви само при мисълта да го загубя. Не можех. Нямах, бързо се поправих. Да изгубя това дете не бе опция.

Никой не би могъл да бъде толкова коравосърдечен, нали? Да отнеме едно бебе от майка му? Е, не съм напълно сигурна. Ако това, което бях чувала за мъжа, се окажеше вярно, то „коравосърдечен“ бе доста близко определение.

Миналата седмица лекарят ми каза, че са направили грешка. Гигантска грешка. Бяха ми поставили проби от грешен донор на сперма. Някой, който въобще не е бил склонен да бъде донор.

В онзи ден получих два огромни ритника. Изгубих работата си и се оказа, че има вероятност да загубя и детето си. В клиниката ме информираха, че се налага да уведомят мъжа, който бе замразил при тях сперматозоидите си. Поисках името му и ги помолих да ми дадат малко време, преди да се свържат с него. В началото се колебаех, но в крайна сметка ми дадоха и двете, след като ги заплаших, че ще ги съдя.

След малко онлайн проучване намерих бащата на бебето ми. Щом видях кой е той, дъхът заседна в гърлото ми. Беше добре познат в цял Тексас, или поне така изглеждаше от всичките статии за него отпреди няколко години. Преди е участвал в родеота, яздейки бикове, но сега притежаваше едно от най-големите ранчота на юг, на два часа път оттук. Мястото, което щеше да бъде мой дом за известно време.

Много от статиите въобще не бяха ласкави. Беше един от най-добрите ездаци на бикове, бе спечелил много състезания, но му се носеше славата, че не се разбира с почти никого. В много от статиите и постове, които прочетох, го наричаха „арогантен задник“. По-зъл от бикове, които язди. Това ме караше да си мисля, че няма да изпитва никакво състрадание към мен в създалата се ситуация. Той имаше пари. Мисълта да избягам далеч неведнъж премина през ума ми. Имах спестени пари, които се увеличиха, след като преди два дни продадох малката си къща, но нещо в това да избягам ми се виждаше никак нередно.

Трябваше да съм сигурна, че ако избира да бягам, съм направила правилния избор. Да защитавам бебето си, подсигурявайки се, че ще останем заедно. Точно затова трябваше да направя тази стъпка. Трябваше да отида и да се срещна с мъжа. Трябваше да го видя лично, защото човек не можеше да вярва на слуховите.

Може би нямаше да е толкова лош. На теория, бихме могли да споделяме попечителството. Можех да заживея в града, в близост до ранчото му. Можех да си намеря работа и да се справим с това заедно, ако така искаше той. Не това исках аз, когато реших да имам бебе. Бях избрала да го направя сама, както съм правила през целия си живот.

Ами ако той имаше съпруга или приятелка? Това накара стомаха ми да се преобърне. Може би с решението си щях да съсипя животите им. И тогава бебето ми можеше да се сдобие с друга майка. Буца заседна в гърлото ми. Изглежда сякаш всеки път, щом успеях да

направя нещо добро с живота си, нещо или някой се появяваше, опитвайки се да ми го отнеме.

Търсих много дали той има някой в живота си, но не открих нищо. Четох статия след статия за дните, през които е бил ездач на бикове, но никога нито се споменаваха жена, нито бе сниман с някоя. Погледът на красивото му лице бе твърд, затова не можех да си представя дори да застана до него, камо ли да позирам за снимка.

Беше ми трудно да видя лицето му на всяка снимка заради каубойската му шапка, но това, което винаги се виждаше, бе твърдата линия на устните и челюстта му. Винаги изглеждаше като заключена на място. Човек би си помислил, че когато някой участва в голямо състезание, поне би се усмихнал или нещо такова. Той беше страшен и заплашителен. Нямах идея как ще му съобща за това бебе.

Като се замисля, може би той не иска да има бебе в живота му и вероятно щеше да бъде студен и твърд към малкото ми момченце. Отраснах с такъв баща и никога не ми беше лесно. Дори след толкова време не можех да кажа дали ме бе обичал, или не. Дали го бе грижа за мен? Да. Но имах усещането, че се занимаваше с мен просто защото така се налагаше. Нямах значение дали съм там, или не.

Мисля, че бих предпочела той да е поне гневен или нещо такова. Незаинтересоваността и студенината ме оставиха празна и пуста.

Докато правех проучването си, видях, че има отворено място за работа в ранчото му. Някой, който да се грижи за къщата през лятото и да се оправя със сметките. Можех да наблюдавам бащата на детето си отблизо, преди да му кажа истината.

— Г-жо, мисля, че това е всичко. — Погледнах един от работниците, които носеха вещите ми в склада. Взех папката от него и се подписах на последния ред. След като прибраха всичко, той ми подаде ключа от склада.

Пръстите ми се обвиха около ключа за мястото, в което беше натъпкано всичко, което притежавах, с изключение на двата куфара, които бях пъхнала в багажника на колата си. Дори нещата за стаята на бебето, които бях започнала да събирам, бяха прибрани тук. Сдържах сълзите си, защото не исках да карам мъжа да се чувства неловко.

— Благодаря — казах и му върнах папката с договора.

Той ми кимна и се обърна да си върви.

Стоях в празната си къща. Мястото, където мислех, че ще отгледам сина си. Дом, който бе пълен с толкова много любов. Той никога не бе изпитвал студа, както го бях усещала аз.

Дори и да не се бе случила грешката с донора, така или иначе щях да го напусна. Бях се преместила в това малко градче, защото исках да се махна от големия град. Мечтаех да живея някъде, където всички се познаваха. Искам да имам семейство на място като това.

Проблемът бе там, че не можех да намеря никой, с който да искам да бъда семейство.

ГЛАВА 2

ТАЙ

Хвърлих въжето в багажника на пикапа и се отправих към дома. Бях взел нова кобила, която просто не искаше да се пречупи и опциите ми вече се изчерпваха. С жребци и бикове можех да се справя, но ми дайте упорита кобила и ще ми е по-лесно да се обеса на седлото си. Всичко беше сбъркано, но се опитах да изкопча най-доброто от ситуацията. Исках нов кон за ранчото си и през пролетта сключих сделка с един собственик на ранчо на няколко часа път от моето да купя конче от него. Беше ми обещал жребец, но когато се роди кобилка, той ми каза или да я взимам, или да изчакам още две години. Нямах особено голям избор и се съгласих.

Домът ми, „Брандинг ранч“, се намира южно от Тексас. Оттеглих се на това място точно след като спечелих последния си родео шампионат. Бях направил достатъчно пари, че да купя малко добитък и да изляза от бизнеса. Животът на родео състезателят бе труден и доста опасен. Имах голям късмет да си тръгна, докато все още имам топки, но и това бе на косъм.

Последната ми езда бе с Херкулес, най-грамадният и най-злият бик, раждал се някога. Той ме хвърли от гърба си, след като подобрих осемсекундния си рекорд, и премина точно през „момчетата ми“. Отнесоха ме в най-близката болница и останах там цяла седмица. Наложих се да ми вземат проби от спермата, тъй като не можех да стана достатъчно твърд, че да еякулирам. След инцидента не можех да се възбудя. Мисля, че в онзи ден изгубих члена си, и макар все още да бе прикрепен към тялото ми, просто не работеше. Казаха ми, че спермата ми е жизнеспособна, но какво от това, след като не можех да го вдигна.

Имах няколко момчета, които работеха за мен, и те спяха в общата спалня. Но вече изглеждаше безсмислено, тъй като очевидно няхмах нужда от усамотение. Нямах да водя жена у дома, тъй като едва ли някоя щеше да ме поиска. Един приятен разговор стигаше само до там. И преди не водех често жени, но си мислех, че един ден ще си

намеря една и ще си направим няколко бебета. Но тази мечта бе стъпкана, буквално, в деня на инцидента.

Новият ми работник, Ем Джей, щеше да пристигне днес. Публикувах обява за работа във вестника, търсейки някой, който да се занимава с ежедневните неща. Имам достатъчно работна ръка, но ми трябва човек, който да се грижи за къщата и да се сеца за малките неща, които обикновено пропускам. Винаги съм бил добър в бизнеса, но ежедневните задачи никога не са ми се отдавали. Трябваше ми асистент, който да се движи заедно с мен през деня и да види какво правя и какво не правя.

Върнах се в къщата, паркирах пикапа и изскочих навън. Ловното ми куче Блу вдигна глава от предната веранда за около половин секунда, преди да се прозее и да легне отново.

— Не се претоварвай — казах, поклащайки глава. Проклетото куче почти не мърдаше, камо ли да лае. Мислех, че ловджийските кучета поне вият.

Живеех в главната къща, в по-малкото крило, където беше спалнята ми, банята и няколко празни спални. Когато я строих, мислех, че един ден ще я напълня с деца, но не и сега. Имаше обикновена кухня и маса, но повечето храна се готвеше в къщата на готвача. Имаше огромна сграда от другата страна на пътя, където имаше индустриална кухня и дълги маси за пикник, където се хранеха момчетата. Но през повечето нощи си седях тук сам. Не че съм самотник, но сякаш просто не можех да спра да се мръщя. И не можех да се сдържа да казвам на хората да запазят мнението си за себе си.

— Хей, Тай.

Погледнах през полето, виждайки по-малкия ми брат Блейк да слиза от пикапа си. Имам двама по-малки братя и по-малка сестра. Аз съм пръв, после е Блейк, след това брат ни Трейс и малката ни сестричка Доли. Майка ни почина, когато бяхме малки, а баща ни я последва няколко години след това. Те ни оставиха голямо парче земя и оттогава живеем в нещо като голяма комуна. Всички имаме собствени домове и собствени ферми и все пак постоянно някой от тях се домъкваше при мен. Мисля, осъзнават, че след инцидента малко се отдръпнах от тях и затова гледаха постоянно да ме проверяват.

— Какво? — изръмжах, когато той тръгна към мен.

— Винаги супер весел — каза Блейк, сваляйки шапката си и избърсвайки челото си с ръка. — Новият работник пристига днес, нали?

— Предполагам, че ще е тук всеки момент. — Докато изговарях думите, тъмносин СУВ зави по алеята, спирайки пред къщата. — За вълка говорим...

— Как му беше името? — попита Блейк и се облегна на пикапа ми, слагайки отново шапката си.

— Ем Джей. Само това пишеше в молбата за кандидатстване.

Гледах как вратата на СУВ-а се отваря и от него изскача нисичка брюнетка с дълга къдрава коса.

— Предполагам, че това не е той. Сигурно се е изгубила — провлачих аз, докато я гледах как заобикаля колата, преди да я видя цялата. Беше облечена в бяла рокля на сини цветенца и за миг се вкопах на място. Тя беше толкова невероятна, че дъхът ми спря, а челюстта ми, ако можеше, щеше да се удари в земята при вида ѝ.

— Ще ми се такова дребно сладурче да се изгуби и в моята ферма — каза Блейк, повдигайки леко шапката си.

Не му отговорих, защото бях зает да я гледам как се приближава към нас, спирайки със срамежлива усмивка на устните си. Никой от нас не каза нито дума, затова тя протегна ръка напред и се представи.

— Един от вас вероятно е Тай Дженингс. Аз съм Ем Джей, съкратено от Мери-Джейн.

ГЛАВА 3

МЕРИ-ДЖЕЙН

Гледах нагоре към двамата каубои, които ме гледаха така, сякаш не бяха виждали жена преди. Или сякаш имах две глави. Единият започна да се усмихва и посегна да свали шапката си, затова на мига разбрах, че не е Тай. Макар двамата да си приличаха. Тай беше онзи, който остана с шапката, а лицето му бе същото, което бях виждала на снимките. На повечето се виждаше само част от лицето му, но, гледайки го сега, можех да видя почти всеки милиметър от него. Каубоят не можеше да се скрие от мен, докато го гледах от този ъгъл.

Преди да успея да стисна ръката на мъжа, Тай улови моята, здрависвайки се пръв с мен, и не ме пусна за една дълга секунда. Обърна се към мъжа до него и му хвърли съсредоточен поглед, преди да ме пусне. Определено бяха роднини. Усмивката на другия мъж стана още по-широка и той вдигна ръце във въздуха.

Тай отново погледна надолу към мен. Тъмните му очи срещнаха моите. Бяха тъмнокафяви, а в краищата почти черни.

— Ти не си мъж — изръмжа той през стиснатите си зъби. Дори не знаех, че някой би могъл да говори по този начин. Очите му се присвиха, сякаш търсеше нещо. Може би чакаше да се превърна в мъж.

— Ъм... не — казах простичко, несигурна как да отговоря на това.

— Мамка му — той ми обърна гръб, а аз погледнах към другия мъж.

— Извинявай, той е тъпак. Аз съм брат му Блейк — Той ми намигна. — Добрият. А ти си? — Една трапчинка се образува на бузата му и се зачудих дали и Тай има такава. Предположих, че дори да има, никой не я бе виждал. Зачудих се колко сладко ще е бебето ми, ако има една такава трапчинка. И това ми напомни защо съм тук по начало.

Тези мъже бяха семейството на моето малко момче и не изглеждаше, че запознанството ми с тях започва добре. Очевидно бе

проблем, че не съм мъж, а това определено не бе нещо, което бих могла да променя.

— Мери-Джейн — казах, опитвайки се да бъда възпитана. — Или Ем Джей.

— Мамка му, нямаш ли си друго място, на което да си? — излая Тай и се обърна, карайки ме да подскоча. Залитнах назад и щях да се строполя на земята, но той ме улови точно навреме и ме дръпна към себе си.

— Не плаши дребосъчето — пошегува се весело Блейк. Поне един от нас намираше нещо забавно в това.

Опитах да се отдръпна от Тай, но той само ме стисна по-силно, а от устата му се заизливаха проклетия, които чувах за пръв път. В следващия миг обаче, отскочи от мен, сякаш горях.

— Мамка му, сигурно се шегуваши с мен — излая той за пореден път, карайки ме да се чудя дали може да разговаря, без да ругае.

— Не! — каза Блейк, смеейки се толкова силно, че започна да се тупа с ръце по бедрата, докато се извиваше от смях.

Тай просто се обърна и нахълта в къщата, оставяйки ме да седя там с отворена уста.

— Аз... — Погледнах към вратата, която остана отворена след него, и се зачудих дали да не го последвам, но бързо се отказах от тази мисъл. — Може би трябва да си вървя и да се върна по-късно — предложих. — Мисля, че трябва да се настаня в общата спалня или нещо такова. — Може би този мъж щеше да ми покаже къде е това. Наистина не ми се искаше да карам обратно до града. Мисля, че краката ми се бяха подули малко от шофирането и горещината. Искаше ми се да поседна за миг, за да може краката ми да си починат.

Блейк само поклати глава, докато се възстановяваше след бурния смях. Нервната топка в стомаха ми нарасна, което не бе никак добре, тъй като тези дни повръщах много лесно, с повод или без.

Изглежда статиите, в които наричаха Тай „задник“, не бяха далеч от истината. Реалността удрияше доста по-силно, отколкото очаквах.

— Не мисля, че ще се настаниш в общата спалня.

— Няма отсяда в шибаната обща спалня — провикна се Тай и отново подскочих.

— Ще спреш ли с това! — сопнах му се аз. Вдигнах ръка към гърдите си, опитвайки да успокоя сърцето си. Как може някой толкова

голям да се движи така тихо?

Той просто ме игнорира.

— Къде ти е багажът?

Искаше ми се да му кажа да си го завре там, дето слънце не огрява, но успях да се спра. „Не става въпрос само за теб, Мери-Джейн. Трябва да му дадеш шанс. Дори и да е само за кратко.“

Посочих назад към СУВ-а си, без да смея да проговоря, тъй като бучката в гърлото ми бе станала толкова голяма, че не бях сигурна дали въобще ще успея.

— Ти се разкарай — каза Тай, насочвайки пръст към Блейк, преди да тръгне към колата ми.

— Той не хапе — каза Блейк, отправяйки се към черния пикап. Не бях сигурна, че му вярвам.

Поех си няколко пъти дълбоко дъх, опитвайки да преглътна възела в гърлото си.

— Защо няма да ходя в общата спалня? — попитах най-послед, докато Тай изваждаше двете ми чанти от багажника на СУВ-а.

Той само изгрухтя, минавайки покрай мен към вратата. Последвах го, тъй като реално нямах никакъв друг избор.

Когато влязох вътре, се заковах на място при гледката. Нямаше нищо. На стените не висеше нищо, не се виждаше нито една дреболийка. Само най-нужното в една къща. Два дивана, телевизор, закрепен за стената, средна по размер маса за хранене, която привличаше погледа към също така празната кухня.

Не съм сигурна как нещо може да бъде така студено в тексаската лятна горещина, но бе точно така.

— Насам — каза ми той, поглеждайки ме през рамо. Последвах го надолу по коридора. Той кимна към една затворена врата. — Офисът.

Прехапах си езика, за да не изтъкна, че е казал нещо, без да ругае или да лае. Той спря пред една врата и я отвори, разкривайки стая, която бе също така гола като останалата част от къщата. Беше боядисана в нежно бяло, което ме наведе на мисълта, че вероятно някога е била женска. Това бе единственото нежно нещо в къщата. Последвах го през стаята, оставяйки ключовете за колата и чантата си на скрина.

— Банята е надолу по коридора, а в хладилника има храна.

Обърнах се да го погледна, но той сякаш гледаше навсякъде другаде, но не и към мен. Прииска ми се да избутам тъпата каубойска шапка от главата му. От това разстояние не можех да го огледам добре. Не беше като да седя точно пред него както навън.

— Откъде да започна? — попитах, чувствайки се леко изгубена и много сама.

— От офиса. Утре. — Той се обърна да излезе.

— Да направя ли вечеря? — попитах, тъй като знаех, че трябва да се грижа за къщата. Беше част от работата ми. Работа в офиса и обикновени домашни задължения.

— Не, ще излизам. — Грабна ключовете на колата ми от скрина и напусна стаята, а стъпките му отекваха в коридора. Стоях удивена, докато не чух входната врата да се затваря.

Свлякох се на леглото, обхващайки с ръце главата си. Дори у дома не се бях чувствала толкова сама, въпреки че нямаше никой друг, освен мен. Студенината в тази къща ме връщаше към празното ми детство, което определено не исках да си спомням.

Наведох се, сваляйки сандалите си, преди да ги хвърля на пода и да легна на леглото, обгръщайки с ръце корема си.

Отново се замислих дали да не си тръгна, но си спомних, че по някаква странна причина той взе ключовете ми. Може би трябваше да премести колата ми или нещо такова. Разсеяно погалих корема си, знаейки, че трябва да дам този шанс, без значение колко много ми се иска да избягам.

Молах се Тай да има лош ден например, но се боях, че греша. Той наистина беше задник. Малката надежда, която таях дълбоко в себе си, бавно се изпари.

ГЛАВА 4

ТАЙ

Излязох от къщата и взех един от конете си, оседлавайки го. Трябваше да се махна оттам, преди да полудея. Пъхнах ключовите ѝ в задния си джоб и се насочих към пасбището. Използвах ранчото си най-вече за няколко глави добитък и за трениране на коне. Когато наемах нов човек, определено не очаквах да е жена и със сигурност не дребно същество като нея. Докато яздех надолу през гората и покрай малкия поток, се замислих за това, което се бе случило, щом я докоснах.

Когато докоснах ръката ѝ, го усетих през цялото си тяло, до самите си кости, и тогава членът ми се раздвижи. През всички тези месеци нищо, и сега, след като докоснах за миг ръката ѝ, членът ми се изду, опитвайки се да се освободи. Лекарите ми бяха казали, че ерекцията ми може един ден да се върне, но нямаше никакви гаранции. Едно леко докосване и изглежда бях излекуван. Бях бесен задето Блейк стоеше там и на мига разбра какво се бе случило. И бях дори по-ядосан на себе си, защото не можех да направя нищо по въпроса. Не исках тази жена в земите си, но няхах намерение да я пусна да си отиде. Не само почувствах члена си твърд за пръв път от толкова дълго време, но нещо в гърдите ми се стягаше, докато я гледах. Нещо, което не съм изпитвал никога преди, и това ме караше да полудявам. Трябваше да се махна оттам и да подишам малко чист въздух.

— Чух, че пишката ти вече работи.

Извъртях очи при звука на гласа на брат ми Трейс зад мен. Поглеждайки през рамо, го видях да преминава през потока на гърба на кон.

— Някак си подозирах, че Блейк ще изприпка да ти каже при първата удобна възможност — казах и подкарах коня напред. Трейс ме настигна и се изравни с мен, за да се движим един до друг.

— В същата секунда, в която слезе от пикапа си. Помислих си, че може би ще те намеря тук.

— Да, ами, мисля, че може би няма да е зле да гледаш шибаната си работа.

Между нас настана тишина. Обикновено бяхме много близки, но тази ситуация бе доста неудобна, а фактът, че братята ми говорят за това, правеше нещата още по-зле. На мига обаче се почувствах зле, затова побързах да се извиня.

— Извинявай. Просто денят беше странен.

— Не се тревожи. Блейк просто обича да се ебава с нас. — Той погледна замислено напред, преди да се обърне отново към мен. — Мислиш ли, че тя ще остане?

Тежестта на думите му се стовари тежко върху мен. Мислех си да я пусна да си върви, но какво щеше да стане, ако тя сама пожелаеше да си тръгне? Не знаех нищо за нея, затова какво, ако си тръгнеше? Как бих могъл да я намеря? Как бих могъл да я убедя да се върне? Защо въобще би искала да се върне при някой като мен? Знам, че съм кисел, с мръсна уста и трън в задника през повечето време. Но ако тази жена бе изцелението за това, което ми се бе случило, и ако исках да се задържи наоколо, значи трябваше да направя някои промени.

— Трябва да остане — казах, обръщайки коня и насочвайки го пак към дома.

— Добре си побъбрихме, Тай.

Чух саркастичните думи на Трейс през шума от копитата на коня ми, но го игнорирах. Имаше някои неща, с които трябваше да се справя, ако исках да направя това място такова, на което тя би искала да остане.

Докато успея да свърша с всичко, беше доста късно, когато се прибрах у дома. Бях видял начина, по който огледа къщата, когато влезе, затова отидох до града и купих разни дреболии, с които да направя мястото по-ведро. Тихо разопаковах всички простотии, които бях купил, и се заех за работа. Бях напълнил половината от камиона си със свежи цветя, почти изкупувайки магазина. Нямах вази, затова купих куп буркани от строителния магазин и ги наслагах навсякъде из къщата. Постлах няколко килима и сложих на диваните одеялата, за които продавачката беше казала, че ще направят всяка стая „удобна“. Казах й, че за мен „удобно“ значи чифт хубави ботуши, но тя не бе съгласна.

Из цялата къща наслагах свещи и разни други дреболии, които се надявах, че ще се харесат на Мери-Джейн. Когато приключих и изчистих, вече бе доста късно, а от стаята ѝ не бях чул абсолютно нищо. Преди да си легна, реших да я проверя, само за да съм сигурен, че се е настанила удобно.

Минах надолу по коридора и заставах пред вратата ѝ за няколко секунди, преди да притисна ухо към нея. Можех да чуя равното ѝ дишане и реших да рискувам. Завъртях дръжката и надникнах, виждайки я да спи на една страна. Членът ми подскочи леко и едва не пуснах вратата шокирано. За щастие успях да се сдържа в последната секунда. Отделих миг да я огледам на лунната светлина.

Тъмната ѝ къдрава коса лежеше на възглавницата и, кълна се, светлината караше кожата ѝ да блести. Позата ѝ разкриваше извивката на ханша ѝ и изпитах адски силно желание да легна зад нея и да я сгуша до тялото си. Без дори да правя нещо с нея, само да я държа и да усещам как спи в ръцете ми. Сърцето ми прескочи един ритъм и се усилих да спра да я гледам.

След като затворих вратата, се върнах тихо в стаята си и се приготвих за лягане. Свалих бельото си, легнах на леглото и започнах да мисля за нея. Посягайки между краката си, усетих как членът ми се втвърдява леко, карайки ме да се усмихна. Не беше така, както когато я докоснах, но определено беше нещо.

Затворих очи, легнах настрани и си представих, че е в леглото с мен. И когато заспах, сънувах тъмнокоса красавица, която ми се усмихваше като ангел.

ГЛАВА 5

МЕРИ-ДЖЕЙН

Завъртях се настрани и погледнах към огледалото, за да се уверя, че издутинката, под която се криеше бебето ми, не се вижда. Лятната ми рокля в прасковен цвят бе с висока талия, давайки ми прикритието, от което имах нужда. Не знам колко дълго бих могла да продължа да го крия. Само се надявах мъжете наоколо да имат маниери и никой да не ме издаде, че съм бременна. Боях се, че в паниката си може да отрека, че съм, и това щеше да усложни нещата още повече.

Поемайки дълбоко дъх, опитах да обуздая емоциите си, надявайки се, че може би Тай вчера наистина е имал лош ден, и че днес щеше да бъде по-добре. Обух ниски обувки и излязох от спалнята, насочвайки се към кухнята. Част от мен искаше да опознае Тай, тъй като това бе причината, поради която бях дошла, но част от мен се надяваше, че съм го изпуснала и вече е излязъл навън да работи.

Заковах се на място, когато влязох в кухнята, а сутрешната светлина осветяваше стаята. Всичко изглеждаше много по-различно от миналия ден, включително и жената, стояща до кухненския остров. Тя се обърна към мен и дивата маса от руси къдрици се залюля за миг около лицето ѝ. Усмивка се разля на заобленото ѝ лице, изглеждаше няколко години по-млада от мен. Бледата ѝ кожа бе в рязък контраст с огромните ѝ сини очи и ярката червена коса.

Тя изглеждаше така, сякаш мястото ѝ бе тук. Сякаш принадлежеше на ранчото с каубойските си ботуши и синята карирана риза, втъкната в дънките ѝ. Но не само тя бе нещо ново тук. Цялата къща изглеждаше по-жива. Трябваше да прехапя устни, за да не се разсмея, тъй като не знаех дали жената пред мен бе декорира мястото. Всичко бе бъркотия, сякаш някой бе нахвърлял наоколо куп неща без хармония и без причина, но все пак бе по-добре от студеното празно пространство от вчера. Сега бе декорирана бъркотия.

— Здравей, аз съм Доли Дженингс. — Тя пристъпи към мен, протягайки ръка. Разбира се, че името ѝ бе Доли. То се отрони от

устните ѝ с лек кьнтри акцент. Усмигнах се и тогава осъзнах какво е името ѝ. О, господи, нима той имаше жена? Стомахът ми се преобърна и бавно вдигнах ръка, за да се здрависам с нея.

— Аз, ъм... — Поех си дълбоко дъх, опитвайки да запазя контрол. Знаех, че има такава вероятност, но реалността бе по-трудна, отколкото подозирах. Дали това щеше да е другата жена в живота на детето ми? — Аз съм Ем Джей — успях най-после да кажа. Опитах отново да възвърна контрола си, водейки вътрешно битката, с която се борих от деня, в който научих за Тай. Знаех, че може да разбия живота му на парчета, ако се окажеше, че има жена, но щях да се опитам да направя всичко по правилния начин. Това можеше просто да значи още един човек, който да обича детето ни. И все пак се чувствах така, сякаш съм изгубила нещо, без да съм сигурна какво е то.

Тя наклони глава настрани, изучавайки ме, преди неочаквано да ме дръпне към себе си, прегръщайки ме толкова силно, колкото би могъл човек с нейните размери. Наложих се да дръпна долната част на тялото си леко назад, за да не почувства бебешкото ми коремче.

— Ах, той не е толкова страшен. Кълна се, Тай не хапе — каза тя, когато се отдръпна от мен. Усмивката все още бе на лицето ѝ. Толкова отблизо забелязах луничките по носа ѝ и осъзнах, че вероятно е по-млада, отколкото предполагах. — Големите и страшните винаги са тези с най-мека сърцевина. Просто трябва да го... — тя размаха ръце, издавайки странен пукащ звук — ... да го отвориш.

С тези думи тя се върна обратно до кухненския остров, взе чашата си с кафе и отпи голяма глътка.

— Не си ли на училище? — избоботи дълбок глас зад мен. Не се обърнах. Знаех, че е Тай. Гласът му звучеше намусено като вчера или може би просто си говореше така.

— Какво се е случило с това място? — Доли огледа кухнята, преди да се насочи към всекидневната. — Имам предвид, сега е по-хубаво от когато и да е било, и все пак е някак... — колебаейки се, тя огледа стаята. И разбрах, че не тя бе направила промените — ... странно.

— Училище, Доли — изръмжа отново Тай и можех да го усетя, че се приближава. Че се приближава до мен. Дадох всичко от себе си да не се обърна да го погледна.

— Спокойно. Лято е. — Тя отпи още веднъж от кафето си.

— Къде се отседнала? — попита Тай. Погледнах настрани, виждайки го да стои в средата на стаята без риза. Погледът му бе насочен към мен, затова побързах да погледна към Доли, чудейки се как ще отговори на въпроса му.

— В малката колиба до езерото. — Тя вдигна ръка. — Дори не започвай. Притежавам част от онази земя и съм на осемнадесет. Ще стоя там колкото си поискам, не можеш да ми попречиш. И не можеш да ме накараш да остана тук. Имам предвид...

Тай я сряза.

— Нямам проблем с колибата. — Не се стърпях и погледнах към него, откривайки с изненада, че той все още не откъсваше очи от мен. Отне ми цялата воля да погледна настрани и да не плъзна поглед по голите му гърди.

Доли го погледна с отворена уста, сякаш не можеше да повярва, че Тай бе казал това, а аз също бях объркана. Може би не живееха заедно. Това щеше да обясни защо къщата е така голяма. Може би като си е тръгнала, е взела всичко със себе си. Мразех това, че идеята ми харесваше толкова много, за разлика от тази да мисля, че живеят под един покрив.

— Не харесваш ли джунджуриите, които взех? — попита Тай и аз продължих да гледам Доли, несигурна на кого говори той. Нямах да отговоря, само за всеки случай. Фразата „ако нямаш какво хубаво да кажеш, не казвай нищо“ проехтя в главата ми.

Почувствах леко подръпване на косата си и погледнах към Тай, който обвиняваше една от къдриците ми около пръста си.

— Не харесваш ли джунджуриите ми? — попита отново той, гледайки надолу към мен.

— Различно е — признах аз. И някак успях да задържа погледа си върху лицето му. Господи, той бе дори по-грамаден, отколкото го помнех. Бе невероятно твърд навсякъде, а с периферното си зрение успях да забележа, че косъмчетата по торса му са в същия цвят като наболата му брада. Изглеждаше така, сякаш не се бе бръснал няколко дни.

— Може да вземем други джунджурии, ако искаш? — Той продължи да си играе с косата ми и чух Доли да прошепва: „Какво по дяволите?“. Явно всички наоколо обичаха да ругаят. Първата дума на детето ми сигурно щеше да е някоя обида.

— Домът не е мой. Нямам проблем с това как изглежда. — Все пак щях да съм тук само за кратко време. Това трябваше да бъде само кратка работа и кой знае как ще се развият нещата, след като Тай научи всичките ми тайни. По-скоро рано, отколкото късно щях да науча отговора на това.

Той пусна косата ми, посегна към задния си джоб и извади портфейла си. Измъквайки кредитната си карта, той я метна на плота до себе си. След това се обърна и тръгна да излиза.

— Напазари тези простотии от *Амазон*. Няма да си тръгваш от ранчото ми — подхвърли той през рамо. Все едно можех да си тръгна. Ключовете ми бяха в него!

— Уау! — възкликна Доли, докато отиваше към плота да вдигне кредитната карта. — Досега нито веднъж не успях да навия брат ми да ми даде да ползвам кредитната му карта. Ти си тук само от пет секунди и той вече ти я даде.

— Брат ли? — попитах, изпитвайки облекчение. Една пречка по-малко.

— Дам. И не е единственият. Разбрах, че вече си се запознала с Блейк... той говори за теб цяла сутрин... но не си се запознала с Трейс. Обаче не се тревожи. Тай е единственият задник в семейството. — Тя се засмя на собствената си шега и тогава видях трапчинката. Тази, която имаха всички Дженингс.

Тя ми подаде картата. Взах я от нея, но нямах намерение да я използвам. Освен ако той не поиска да го направя. Беше ме наел да се грижа за къщата и да помагам в офиса му. Затова предположих, че мога да купя някои неща. Замислих се за всичките ми вещи, които прибрах в склада, и се замислих за годините, които ми трябваха, за да ги събера и да превърна малката си къща в дом. Почувствах остро пробождане на тъга. „Все още ги имам“, напомних си аз. Стъпка по стъпка.

— Знаех си. Тези големи момчета хлътват здраво. — Тя ми намигна и изми чашата си. — Просто исках да дойда и да видя дали това, което Блейк казва, е истина. Ще се отбия по-късно да пийнем по една бира. — Тя се обърна и излезе от къщата, оставяйки ме сама и без никаква представа какво се очаква от мен да направя.

Вероятно ще е най-добре да намеря офиса.

ГЛАВА 6

ТАЙ

Чух Доли да се отправя към вратата и след това стъпките на Мери-Джейн. Когато чух вратата на офиса да се отваря, повече не можах да остана скрит в стаята си. Искях да се облека и да изляза навън, но нещо ме задържаше в къщата.

Облякох риза с копчета, но я оставих разкопчана, докато обувах ботушите си и слагах шапката си. Отидох до офиса и почуках на отворената врата, стряскайки Ем Джей. Тя се обърна към мен и прехапа устната си, карайки ме да мисля само как и аз да направя същото. Да впия зъби в пълната долна устна и да усетя вкуса ѝ.

Членът ми започна да се втвърдява в панталоните ми и не можех да накарам кръвта да спре да бучи в ушите ми. Желаех я така, както никога не бях желал нещо друго в живота си. Да бъда в една стая с нея бе като за пръв път да се изправя пред бик. Бях развълнуван, нервен и не знаех какво да правя с ръцете си.

Сграбчих шапката си, опитвайки се да измисля какво да ѝ кажа, когато погледът ѝ се плъзна по гърдите ми. Отпуснах шапката точно пред члена си съвсем навреме, защото погледът ѝ се плъзна надолу и щеше да види колко твърд съм станал. Господи, никога преди не съм бил така неконтролиран, и мразех това, че сега бях такъв пред нея. Видях как бузите ѝ пламнаха докато ме оглеждаше, и не мога да кажа, че не правех същото. Погледът ми се плъзна надолу по тъмните къдрици към голата ѝ шия и ме се прииска да оближа местенцето, където пулсът ѝ туптеше под кожата. Искях да заровя нос в шията ѝ и да поема аромата ѝ.

Погледнах към гърдите ѝ, които се подаваха над деколтето на роклята с прасковен цвят, чийто извивки само подчертаваха колко са едри гърдите ѝ. А след като я видях в гръб тази сутрин, образът на заобленото ѝ задниче сякаш изгаряше мозъка ми.

Устата ми започна да говори, преди мозъкът ми да успее да я спре.

— Ела да яздиш с мен.

Ако бе възможно, страните ѝ пламнаха още по-силно, когато погледна настрани.

— Какво?

Прочистих гърлото си и пробвах отново.

— Ела навън в плевнята с мен. Можеш да видиш конете, и ако искаш, да пояздиш. — Прииска ми се да се сритам отзад, защото, когато за пръв път проговорих, буквално мислех с оная си работа, но се опитах да поправа щетите. — Мога да ти покажа нещата в офиса по-късно.

— Аз, ами, не съм много сигурна за язденето на кон. Но ще се радвам да разгледам ранчото. — Тя ме погледна и забелязах, че кърши ръце, сякаш иска да ги стисне една в друга или да се хване за нещо.

— Яздила ли си преди? — Не успях да попреча на гласа си да стане по-плътен, тъй като мислех какво можеше да е другото значение на въпроса ми. „Мамка му, Тай, стегни се.“

— Не. — Тя погледна настрани и видях лека усмивка да се опитва да извие устните ѝ.

— Добре. Аз съм този, който ще те научи как се прави.

Без да се замисля, подадох ръка към нея и стоях, без да помръдвам, докато тя гледаше надолу към дланта ми. За половин секунда си помислих, че няма да я поеме, но тя се пресегна и сгуши малката си длан в моята.

— Може би първо трябва да приключиш с обличането. — Гласът ѝ бе задъхан и я гледах как облизва устни.

Погледнах надолу и видях, че ризата ми все още е разкопчана, а гърдите ми разголени. Бях забравил да я закопчея в бързината да стигна до нея и по някаква причина не ми се искаше да се закопчея. Харесваше ми да усещам погледа ѝ по кожата си. Харесваше ми начина, по който тя леко накланяше тялото си към моето, и как усещах пулса ѝ да тупти в ръката ми.

— Навън е горещо. Мисля, че имам нужда да се охладя.

Нахлупих шапката си, и когато я задърпах навън, мога да се закълна, че тя изрече тихичко:

— Аз също.

Показах на Мери-Джейн, или на Ем Джей, както се представи тя пред момчетата, как се управляваше ранчото и за какво съм я наел.

Момчетата сякаш на мига осъзнаха, че трябва да спазват дистанция, и не знам дали това се дължи на факта, че заставах пред нея всеки път, когато някой искаше да се здрависа с нея, или заради това, че я дърпах настрана всеки път, щом някой понечеше да ѝ зададе въпрос.

През целия ден държах ръката ѝ и просто не можех да се насиля да я пусна. Дори и когато тя се опита да ме пусне, за да отвори една от вратите на сградите. Щом искаше някоя врата да бъде отворена, щях да го направя вместо нея. Нямаше нужда да пуска ръката ми.

Освен това през целия ден останах с разкопчана риза, тъй като обожавах начина, по който ме гледаше тя. Искрен и прост. Искях очите ѝ само и единствено върху мен, и ако се налагаше да се разкарвам постоянно гол, за да ме гледа, то така да бъде.

— Това е новата ми кобила. Все още не мога да я пречупя. Доста ме изтощава.

Приближихме се до оградата и Мери-Джейн погледна с възхищение снежнобялата кобила.

— Как е името ѝ? — попита, поглеждайки към мен с ясните си очи.

— Още си няма име. Искаш ли ти да ѝ окажеш тази чест?

— Сериозно? — Чистата радост в гласа ѝ ме накара да пожела да ѝ позволя да прекръсти всяко проклето нещо в ранчото ми. Всичко, за да подсигурия, че на лицето ѝ винаги ще грее такава усмивка.

— Да. — Гласът ми бе дрезгав и я гледах как подскочи развълнувано няколко пъти. Движението накара гърдите ѝ също да заподскачат, а членът в панталона ми стана болезнено твърд.

— Толкова е красива. Прилича на Чаровница.

— На кого?

— Нали се сещаш, от „Малкото пони“. Мисля, че това трябва да е името ѝ. — Тя се облегна за миг на мен и в същата секунда осъзнах, че никога няма да мога да ѝ откажа каквото и да е било.

— Чаровница. Е, предполагам, че вече това е името ѝ.

Почти през целия ден обикаляхме из ранчото, разговаряйки за мястото, а тя задаваше въпроси за мен. Искях да науча повече за нея, но всеки път, щом опитах да насоча разговора в тази посока, тя променяше темата. Искях да я притисна, но имах чувството, че има нещо, което не иска да ми каже.

— Може ли да сготвя вечеря довечера? — попита тя с надежда в гласа.

— Да.

Защо въобще ѝ бях отказал веднъж?

Вървахме ръка за ръка към къщата, когато слънцето започна да залязва. Имах усещането, че я познавам по-дълго от един ден. Имаше много неща, които все още не знаех, но имаше усещането, че се случва нещо. Не беше само магията на докосването ѝ и това как се чувствах, когато бях около нея. Имаше нещо дълбоко и сладко, и ме разтърсваше до самата ми същност.

Не съм мъж, който обича промените. Обикновено нагласях нещата така, както ще ми се харесат на мен, и ги задържах по този начин. Но имаше усещането, че Мери-Джейн ще преобърне живота ми из основи.

ГЛАВА 7

МЕРИ-ДЖЕЙН

Движих се из кухнята, усещайки погледа на Тай върху себе си. Не съм сигурна какво да мисля за днешния ден. Беше спокойно и весело, в пълен контраст с мъжа, когото срещнах вчера. Понякога той все още бе кратък и рязък, но не и студен. Нещо се бе променило, но не можех да кажа какво.

Не ме бе изпуснал от поглед от мига, в който хвана ръката ми тази сутрин. В един момент дори бе понечил да ме последва в банята, без да се усети. Прехапах устни и погледнах назад към него. Погледът му бе фокусиран върху дупето ми. Изчервих се и насочих вниманието си обратно към свинските пържоли, които пържех. Едно бе сигурно: Тай ме харесваше, поне сексуално, и не знаех какво да правя с това.

Естествено, имало е и преди мъже, които са си падали по мен, ни никой от тях не е бил като Тай. А и Тай не си падаше точно по мен. Той правеше това, което искаше. Ако искаше да ме докосне, го правеше. Ако искаше да застана до него, просто ме слагаше до себе си. Ако искаше да гледа задника ми, просто го правеше и не се извиняваше за това. Начинът, по който ме докосваше с лекота или се преместваше, за да застане по-близо до мен. Това не бе никакво нежно флиртуване. Беше демонстрация на собственичество и това ме караше да изпитвам нещо странно. Може би затова досега не съм показвала особено голям интерес към някой мъж, тъй като никой преди него не се бе държал така с мен. Защото каквото и да правеше Тай, то имаше ефект, и това ме плашеше повече от всичко друго на света.

Всеки път, щом ме докоснеш, сякаш тялото ми пламваше за живот. В началото срамежливо и несигурно опитах да се отдалеча от докосването му, тъй като не знаех какво е това, което ме кара да изпитвам. Но докато деня минаваше, усетих как започвам да се облягам на него, и се учудвах, щом се озовем притиснати един към друг. Сякаш се пристрастявах към него и това бе още една точка от списъка ми със страхове.

Нямаше да е добре да започна с Тай нещо, което можеше да избухне в лицето ми. Знаех, че ще е достатъчно трудно да трябва даделя времето с детето си с него, но какво щеше да се случи, ако се влюбех в него, но между нас не се получеше? Сърцето ми трудно щеше да преживее подобна загуба. Да гледам как семейството, което винаги съм искала, се изплъзва между пръстите ми, щеше да ме съсипе.

— Вечерята ще е готова след малко — казах му, без да поглеждам назад. Все още усещах зачервеното си лице. През целия ден ме караше да се изчервявам. А щом се срещнехме с някой от работниците в ранчото му, ставаше дори по-зле. Той бе доста собственически настроен към мен и не съм наистина сигурна какво да мисля за това, но поне вече не се сопваше на хората. Това беше приятна промяна. Дори няколко пъти успях да уловя с поглед трапчинката му, докато го гледах. Погледът му омекваше и устните му се извиваха в усмивка, карайки лицето му да грейне.

— Ухае наистина хубаво, скъпа. Не съм ял домашно приготвена храна, откакто Доли се изнесе, за да замине в колежа — каза той. Извадих пържолите от тигана и ги сложих в чиниите до мен. Вдигайки ги, ги отнесох до масата за вечеря, а очите му не се откъснаха от мен нито за миг.

— Тя изглежда много мила — надявам се, че Доли ще се задържи наоколо за по-дълго. Тя бе единствената жена, която срещнах тук. А и ми хареса как беше захапала Тай днес... може би и аз трябваше да се науча да го правя. Това бе един от недостатъците ми. Не можех да отвърщам на коментари. Просто не бях такава. Не бе в природата ми. Върнах се в кухнята и взех картофеното пюре и рулцата, които бях направила, и се върнах на масата.

— Тя е голяма беля. — Начинът, по който го каза, показва ясно, че няма нищо против това. Звучеше весело и можех да кажа, че я обича.

— Първа година в колежа ли е? — попитах, махвайки му да седне на масата, но той се приближи и издърпа стола ми. Настаних се, а той седна на мястото точно до мен. След това започна да пълни чинията ми с храна. Погледнах го удивена. Това бе сладък и интимен жест, който не бях очаквала.

— Да, първа година. Доста спорихме, преди да я убедя да отиде. — Той се обърна да ме погледне и ме залови, че го гледам. — Не

искаше да замине. Този начин на живот е в кръвта ни. Ако зависеше от нея, щеше просто да остане тук и да тренира конете.

— Как я убеди да замине?

— Обикновено се зъбя на хората и те изпълняват каквото им наредя. — Той повдигна предизвикателно вежди към мен.

— Забелязах — засмях се аз. Беше се зъбил няколко пъти, откакто съм тук, и аз също подскачах, готова да изпълня нарежданията му. — Ами родителите ви? Те искаха ли да замине? — Нещо проблесна в погледа му и знаех какво се задава. — Много съжалявам. И моите родители са покойници.

Той се пресегна и отметна косата от лицето ми, втъквайки я зад ухото ми. Днес бе правил това милион пъти. Никога не е имало някой, който да ме докосва с такава лекота. Имах чувството, че го е правил с години. Всичко, което правеше, ме караше да изпитвам това чувство, и се зачудих дали той е просто такъв, и бих казала, че е така. Тай приличаше на мъж, който прави точно това, което желае.

— От доста време се грижа за семейството си. Не съм сигурен какво би искала майка ми за нея, но исках да се подсигурия, че има право на избор. Мамка му! — Той се облегна назад, поемайки дълбоко дъх — Не знам дали правя нещата както трябва, или не. Ако трябва да съм честен, нямам никаква шибана представа, но се опитвам.

Усмигнах му се. В мен се настани дълбоко някакво топло чувство, защото без да подозира, Тай току-що ми бе казал толкова много. Той може да изглежда твърд и малко хладен, но го е грижа за семейството му. Иска да бъде сигурен, че сестра му има всичко, от което може да има нужда. Би се отнасял по същия начин и с детето си, нали така? Или пък вече имаше прекалено много грижи. Прогоних тази мисъл и се вкопчих в малката искра надежда.

Усетих, че съм се облегнала на него, и в следващия миг устните му бяха върху моите.

ГЛАВА 8

ТАЙ

Не се сдържах, и щом устните ми докоснаха нейните, обвих ръце около кръста ѝ и я придърпах към себе си. Издърпах я от стола ѝ и се възползвах от възможността да гмурна езика си в устата ѝ, щом тя разтвори изненадано устни. Настаних я в скута си, наслаждавайки се на извивките ѝ срещу тялото ми. Притиснах с ръце гърба ѝ, прилепвайки я към гърдите си толкова силно, че сякаш станахме едно цяло.

— Мери-Джейн — прошепнах, преди отново да я зацелувам, сякаш съм отчаян. Отчаян съм. И в мига, в който устните ми докоснаха нейните, се изгубих в усещанията, които изпълваха тялото ми.

Вкусих мекия ѝ език срещу моя и простенах от желание. Мълния премина през вените ми, а членът ми туптеше и се втвърдяваше с всеки изминал удар на сърцето ми. Кръвта кипеше в мен и се чувствах така, сякаш съм получил заряд от адреналин, който ме караше да треперя от желание. Направих всичко по силите си да задържа чувството, което ме караше едновременно да бъде спокоен и див. Повдигнах роклята ѝ нагоре, само малко, и бавно плъзнах ръката си под нея.

Целувката ни се задълбочи и усетих как тя прокарва ръце по гърдите ми, преди да ги обвие около тила ми. Притискаше ме по-силно към себе си, а нуждата помежду ни нарастваше все повече и повече.

Когато пръстите ми стигнаха до ръба на бикините ѝ, усетих как Мери-Джейн застина в ръцете ми. Разтворих длан върху бедрото ѝ, забавяйки движенията си. Зацелувах я бавно, прокарвайки устни по брадичката ѝ и надолу по шията ѝ.

— Бавно, скъпа. Ще действаме наистина бавно.

Потърквайки нежната кожа на бедрото ѝ, усетих как тя се отпусна в ръцете ми и целунах нежно ключицата ѝ, преди да се насоча към ухото ѝ.

— Има нещо в теб, което ме кара да изгубя контрол. Не мога да прогоня тази нужда, и ако трябва да съм честен... — спрях и се отдръпнах, за да погледна очите ѝ — ... не искам. Харесва ми усещането на ръката ти в моята, харесва ми да те усещам в скута си. Това е факт и не знам как се чувстваш ти, но за мен това се случва за първи път.

Тя прехапа долната си устна и ме погледна, преди да кимне.

— Аз също. Тай, никога преди не съм се чувствала така. — Тревога блесна в погледа ѝ и за миг си помислих, че ще ми каже нещо. Вместо това въздъхна дълбоко и сведе лице, опирайки брадичка в гърдите си, така че да не мога да видя лицето ѝ. — Може би е прекалено бързо.

Измъкнах ръката си изпод роклята ѝ и пъхнах пръст под брадичката ѝ, за да видя лицето ѝ.

— Ще действаме бавно или бързо, както пожелаеш, скъпа. Но имам намерение да те задържа.

— Има толкова неща, които не знаеш.

Начинът, по който звучеше гласа ѝ, накара гърдите ми да се свият. Сякаш искаше да ми каже нещо, но се боеше да го направи. Но в него се долавяше и надежда. Тя искаше да ми каже нещо и искаше да го разбере и приема.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Тя отвори уста, но след миг я затвори, без да изрече и дума. За един дълъг миг тя просто ме гледаше, преди да се усмихне и да облегне глава на гърдите ми.

— Много скоро ще разбереш. Но не сега.

— Стига да останеш тук, може да имаш всичкото време, което ти е нужно.

Прекарахме останалата част от вечерята в тази поза. Тя седеше в скута ми, аз я хранех, а след това хранех и себе си, и през цялото време се смеехме, докато говорехме. Господи, не знам от колко време не съм се смял, затова усещането бе някак странно. Дори не подозирах, че не съм се усмихвал, докато тя не влезе в живота ми и не ме накара да го направя. Сякаш в деня, в който се появи тя, започнах да живея истински.

След вечерята измих чиниите и ѝ отказах да ми помогне. Затова тя стоя на плота до мен, докато чистех кухнята.

— Може да свикна с това — каза тя и се облегна назад, пиейки лимонада, докато ме гледаше.

— Радвам се да го чуя, защото ще го получиш — погледнах я сериозно, но тя само се засмя.

— Продължаваш да казваш, че ще ме задържиш. Да се боя ли, че ми казваш истината?

Прибрах последните чинии в шкафа и отидох до нея. Движех се бавно, за да види какво правя, и разтворих с ръце бедрата ѝ. Правейки крачка напред, застанах между тях и издърпах дупето ѝ на ръба на плота, карайки я да изписка тихо.

Тя се засмя и се вкопчи в раменете ми.

— Обичам да чувам този звук.

Прегърнах я през кръста, а на тази височина погледите ни бяха на едно ниво. Останах така за миг, възхищавайки се на красотата ѝ и мислейки си как ли ще изглежда с тъмните си къдрици, разпръснати по леглото ми.

— Какво направих, щом дойдох тук? — попита тя и звучеше сякаш размишлява на глас.

— Дойде тук и ме накара да отворя очи за пръв път в живота си. Не ме карай да ги затварям отново.

С това устните ми се насочиха към нейните и останахме така, целувайки се в кухнята, докато щурците навън не ни подсказаха, че е време за лягане. Отнесох я в стаята ѝ и трябваше да призова цялата си сила да я оставя там сама и да ѝ пожелаая лека нощ.

След като затворих вратата, притиснах чело към дървената повърхност, принуждавайки тялото си да се отдалечи, докато сърцето ми остана вътре в тази стая. Това бе най-трудното нещо, което някога съм правил, но знаех, че щом се събудя, тя ще е тук, и това ми даваше надежда да продължа.

ГЛАВА 9

МЕРИ-ДЖЕЙН

Събудих се до топло тяло, обвито около моето, и лице, заровено в тила ми. Бавното равно дишане на Тай ми подсказа, че той все още спи. Земният му аромат ме обгърна и усетих как се притискам назад към него, потъвайки дълбоко в прегръдката му.

Никога не съм лежала в леглото сгушена в някой друг. Би трябвало да съм ядосана, задето се бе промъкнал в стаята ми посред нощ, но бях така тъжна, когато си тръгна снощи. Искях да легнем заедно и да заспя в обятията му. Вчерашният ден бе по-перфектен от всичко, което съм си представяла. Промяната в него бе невероятна и все още не знаех какво да мисля. Той продължаваше да бъде намусен с останалите, но не и с мен. Беше странно как само аз виждах тази част от него. Думите му винаги бяха тихи и меки, когато говореше с мен. Сякаш бях нещо безценно, което се боеше да не изплаши. Той се грижеше за мен и внимаваше да не ме стресне.

Влюбвам се в него и не съм сигурна, че мога да го предотвратя. Все още мога да почувствам устните му срещу моите. След като излязох от душа миналата вечер, се гледах дълго в огледалото.

Устните ми бяха все още подуты от целувките му, коремът ми бе издут от детето му, и изглеждах така, както винаги съм мечтала... щастлива, че съм намерила мъж, който ме обича, и развълнувана, че ще създам семейство с него. Но не беше истина. Трябваше да внимавам да не се замечтая. Нещата не се случваха така, както ги планирах, и се боя да спукам този малък балон. Чудя се как ще се променят нещата, когато Тай научи истината. Не знам дали въобще иска деца. Вече е прекарал голяма част от живота си в грижи за братята и сестра си. Сестра му едва наскоро бе напуснала къщата и изведнъж някой да пусне бебе в скута му можеше да бъде неприятен шок за него.

Усетих устните му да се раздвижват срещу тила ми. Наболата брада по лицето му подраска кожата ми, карайки ме да настръхна. Мекотата на устните му и грубата ласка на брадата му пораждаха

невероятни усещания в мен. Дори целувките му бяха като него. Първо усещаш грубата част, преди да дойде ред на нежната. Той лениво обсипваше шията ми с целувки. Извъртях леко глава, окуражавайки го да продължи да върши това, което правеше. Искях да усетя тези целувки навсякъде.

— Мога да се будя така всяка сутрин — промърмори той, а аз простенах тихо. Усетих го как се усмихва зад мен. — Съжалявам, опитах се да стоя настрани. Не знам защо, но просто не можах.

Усетих как една от ръцете му се плъзга по бедрото ми и усещането на мазолестата длан срещу кожата ми бе невероятно. По собствено желание краката ми се разтвориха съвсем малко. Той се възползва и плъзна ръка между бедрата ми, обхващайки ме с длан. Задъхах се при този контакт, а тялото ми се събуди за живот. Всяка сънливост се изпари и усетих как пулса ми се учестява.

Повдигнах леко бедра, желаейки това, което ми правеше той. Пръстите му се движеха напред и назад, измъчвайки ме бавно, и като в мъгла чух собствения си вопъл.

— Искаш ли да продължа, скъпа? — попита той, а гласът му бе невероятно дрезгав и се зачудих дали е толкова възбуден, колкото съм и аз. Не мисля, че някога съм се чувствала така. Всяка част от мен изпитваше сладка болка.

— Моля те — казах толкова тихо, че не съм сигурна дали ме чу. Свенливостта ми се проявяваше в пълната си сила. Той разтвори бедрата ми по-широко.

— Бих дал всичко, за да чуя отново този тих стон, който издаде току-що. Аз би трябвало да ти се моля. Не ти на мен.

Затворих очи, когато пръстите му започнаха отново да се движат.

— Никога не съм знаел, че нещо може да е така меко на докосване — прошепна той. — Перфектна си. — Целуна ме още веднъж, но този път езикът му се плъзна по кожата ми, вкусвайки ме. — Моя си — изръмжа той и пхна един от пръстите си в мен. Можех да усетя колко съм влажна и с каква лекота пръстът му се плъзна в мен. — Мамка му, скъпа, толкова си стегната. — Пръстът му започна да се движи навън и навътре в мен. Възглавничката на дланта му се търкаше в клитора ми и усетих как се свивам около пръста му. — Движи се с мен. Покажи ми колко много ти харесва.

Тялото ми се подчини на мига и започнах да тласкам бедрата си срещу него, имитирайки полов акт.

— Тай — простенах аз.

— Исусе, това е най-хубавият звук, който съм чувал в живота си.

Сякаш не можех да спра. Името му се изплъзваше от устните ми отново и отново, докато тялото ми потрепери и експлодира. Почувствах как от ъгълчетата на очите ми потекоха сълзи, докато лежах, неспособна да помръдна. Сякаш напрежението и тревогите се бяха оттекли от мен и всичко, което ми бе останало, бе сладкото, топло усещане, което се обвиваше около мен като меко одеяло.

Очите ми се отвориха рязко, а сълзите потекоха по бузите ми, когато усетих тялото на Тай да се намества между бедрата ми. Нямах идея как се е преместил, без да го усетя.

Той погледна надолу към мен.

— Искам да те видя цялата. Да те вкуся. — Посегнах да сграбча ръката му, но преди да успея, той хвана края на блузата ми и я вдигна нагоре. Цялото му тяло замръзна, когато погледът му се насочи към корема ми. Почувствах се така, сякаш земята е спряла да се върти. Перфектният ми момент се пръсна на парчета. Балонът, в който исках да се скрия за още малко време, се спуска.

Сълзите от удоволствие, които до този момент се стичаха по лицето ми, застинаха. Ръката на Тай се насочи към корема ми, сякаш не можеше да повярва на това, което вижда. След това погледът му се вдигна към моя.

— Чие е?

Не можех да намеря правилните думи, а той ме спаси от терзанието.

— Няма значение. — Дишането му отново се забърза. Ръката му се плъзна по корема ми. — Сега ми принадлежиш — прошепна той срещу стомаха ми и не бях сигурна дали говори на мен или на бебето.

ГЛАВА 10

ТАЙ

Поглеждайки нагоре към очите ѝ, знаех, че има още нещо. Имаше лек намек за вина и предполагам, че е защото бе крила това от мен. Нямах нищо на света, което би ме накарало да ѝ обърна гръб, и това бебе нямаше да промени нищо. Винаги съм искал семейство, но от много време потисках това свое желание. Мислех, че на някакъв етап ще се случи, а след инцидента с бика бях убеден, че никога няма да имам дете. Изглеждаше невъзможно и го приех, все пак такъв живот не бе за всеки. Но имайки предвид какво споделяхме аз и Мери-Джейн, усещах, че това е правилно. Дълбоко в душата си знаех, че тя е жената за мен, и че е било писано да дойде тук. Тя ме върна към живота и говоря за повече от това, че отново имам ерекция. Тя ме караше да искам да бъда по-мек заради нея.

— Просто нека те обичам, скъпа.

Издърпах бикините ѝ и се настаних между бедрата ѝ. Искях да целуна всеки милиметър от кожата ѝ и възнамерявах да почна точно оттук.

— Тай. Има нещо... — Мери-Джейн заекна и аз се наведох, близвайки я. — Трябва да поговорим... — Думите ѝ завършиха със стон, когато разтворих устни върху женствеността ѝ и засмуках.

Есенцията ѝ изпълни устата ми и бях обречен. Плъзнах два пръста до входа ѝ и ги потопих в тялото ѝ. Тя бе толкова тясна и не съм сигурен как ще проникна в нея, но ще го направя. Не ме е грижа колко време ще отнеме, исках да правя любов с тази прелестна жена.

— Чист съм, скъпа. Преди няколко години претърпях инцидент и правиха всички възможни тестове върху члена ми. Ще те взема без презерватив — почти простенах, докато си мислех как ще бъда с нея без никакви прегради помежду ни. Нещо, което в миналото щеше да ме накара да откача. Щеше да бъде прекалено интимно. Но не и с нея.

Плъзгайки пръсти навън и навътре, се опитах да я разтегна малко повече, за да бъде готова да ме поеме. Тя стенеше и се въртеше под

мен и можех да усетя влагата ѝ да облива пръстите ми. Бе толкова близо до оргазма, че аз самият бях готов да експлодирам. Трябваше само да докосна члена си, за да потръпне с нужда, която не бях изпитвал никога преди това. Изминаха години, откакто последно бях преживял оргазъм, и съм леко ужасен от количеството семенна течност, която ще излея в нея. Бих казал, че ако тя вече не беше бременна, със сигурност щеше да бъде след този наш пръв път.

Пръстите ѝ се вплетоха в косата ми и помислих, че ще се опита да ме отблъсне от себе си, но вместо това ме притисна по-силно, докато пирувах с нея. Звуците, които издаваше, ме подлудяваха и имах нужда да я възбудя до крайност повече, отколкото имах нужда да поема следващата глътка въздух. Усещайки как бедрата ѝ треперят около главата ми, протегнах свободната си ръка, обгърнах гърдата ѝ и стиснах твърдото връхче. Малкото допълнително стимулиране бе достатъчно да я изпрати през ръба с вик на удоволствие.

Погълнах оргазма ѝ, докато тя свършваше срещу устните ми, и, мамка му, вкусът ѝ бе невероятен. Започвах да се пристрастявам към всеки милиметър от нея, но това, че я докарвах до оргазъм с такава лекота, ме караше да се чувствам като проклет златен медалист.

— Още скъпа. Искam още един.

И тя ми го даде. Гърбът ѝ се изви и тя отново стигна до върха, докато притисках език към клитора ѝ и тласках с пръсти в женствеността ѝ. Започнах да я галя, докато се успокои, което я накара да изпита още един малък оргазъм. Тялото ѝ трепереше, затова измъкнах пръсти от нея и облизах есенцията ѝ. Не исках да похабя нито капка от нея.

Когато седнах и погледнах надолу към нея, тя бе прекрасно опорочена. Пот бе избила по кожата ѝ, карайки къдриците коса да полепнат около лицето ѝ. Тениската, с която спеше, бе вдигната над гърдите ѝ и цялата ѝ прекрасна плът бе изложена пред мен под блясъка на сутрешното слънце.

Никога не съм виждал нещо по-красиво и нямах намерение да спирам да ѝ доставям удоволствие. Тя посегна към мен и се наместих върху нея. Усетих как ръцете ѝ дърпат дрехите ми и ѝ помогнах да ги сваля. Съблякох напълно тениската ѝ, за да може прекрасната ѝ кожа да се наслади на слънчевата светлина, изливаща се върху нас. Аз бях

твърд и груб, а тя топла и нежна. Тялото ѝ ме прие, щом се настанех между бедрата ѝ отново и притиснах члена си към женствеността ѝ.

— Действай бавно, Тай. Не съм го правила досега.

Погледнах надолу към заоблението от бебето корем и приех, че не е правила секс, откакто е забременяла. Не исках да знам детайли как се е озовала в това положение и защо е трябвало да бяга, но се радвам, че бе избягала в моята посока. Защото вече беше моя и нямаше да я пусна. Притиснах малкото ѝ дупе към леглото.

— Бавно, скъпа. Наистина бавно.

Когато се целунахме, все още можех да усетя сладостта на женствеността ѝ по устните си и това буквално ме накара да подивея. Мамка му, не знаех как би трябвало да се контролирам, след като под себе си имах нещо толкова красиво и перфектно.

Тласнах се бавно, концентрирайки се върху това да не освободя звяра, който искаше да я прикове силно към матрака. Мери-Джейн бе специална и сладка и исках всичко да мине леко за нея. Прониквах милиметър по милиметър, а тя се напреди под мен. Спрях няколко пъти, за да ѝ дам възможност да си поеме дъх, но тя ми каза да продължа. Не искам дори да си помисля как е била с друг мъж, но онази му работа сигурно е била доста малка, защото тя бе тясна като девица. Мисълта, че някой я бе оставил в състоянието, в което се намираше сега, ме разгневи, но също така бях доволен, защото това ми позволяваше в този миг да я направя своя. Смятах да ѝ дам да разбере, че няма да ѝ позволя да ме напусне при никакви обстоятелства, и че сега нейното бебе е вече мое. Щяхме да създадем семейство. И да бъдем заедно завинаги.

Най-после проникнах изцяло в нея и спрях, за да ѝ позволя да се успокои малко. Целунахме се и можех да почувствам всеки милиметър от нея, докато милвах кожата и извивките ѝ. Когато тя най-после раздвижи бедрата си под мен, знаех, че е готова да започнем да правим любов. Внимавах да балансирам теглото си далеч от бебешкото ѝ коремче и започнах да се тласкам бавно навътре и навън.

Наведох се леко надолу и засмуках едното ѝ зърно, а тя едва не изскочи от леглото. Бяха невероятно чувствителни и за миг се зачудих какъв ли ще е вкуса им, когато започне да кърми. Самата мисъл накара твърдият-ми-като-стомана член да подскочи вътре в нея. Не мога да повярвам, че получавам всичко, което някога съм искал, с най-

красивата жена, която съм виждал. Може да не се познавахме от дълго време, но вече знаех, че е най-милият човек, който съм срещал, и че съм готов да направя всичко, за да се грижа добре за нея. Да направя така, че тази сладка жена да бъде жива и здрава и да остареем заедно.

Посегнах между телата ни и потърках клитора ѝ с палец, усещайки как се стяга около мен.

— Не мога... — Мери-Джейн опита да възрази срещу оргазма, но аз не я пуснах.

— Можеш, скъпа. И ще го направиш. — Наведох се и засмуках пак едното ѝ зърно, а тя проплака от удоволствие. Пуснах го и облизах кожата между гърдите ѝ. — Дай ми това, което желая, Мери-Джейн. Няма да спра, докато не го получа.

Вдигнах се на ръце и погледнах надолу към нея, гледайки как утринната светлина я облива, докато стигаше до върха под мен. Видът ѝ бе достатъчен да ме отведе до ръба и се тласнах последен път в нея, преди да експлодирам, изливайки семето си в тялото ѝ. Оргазмът се изтръгна от цялото ми тяло и освобождението ми донесе облекчение, каквото не бях изпитвал досега. Беше силно и интензивно, и можех да усетя как семето ми се излива от тялото ѝ, тъй като бе повече, отколкото можеше да поеме.

Щом успях да си поема дъх, погледнах надолу ухилен и тя също ми се усмихна в отговор. Искаше ми се да се срина върху нея, но не можех, затова легнах до нея, завъртях я леко с гръб към мен и обгърнах с ръка корема ѝ, завирайки лице в шията ѝ. Исках да действам бавно и да не я пришпорвам. Знам, че свърших мощно, и се тревожа да не съм я изплашил. Когато пожелаех нещо, просто го взимах, и въпреки че сега нещата се бяха променили, нямаше как да действам бавно. Трябваше да предявя правата си.

ГЛАВА 11

МЕРИ-ДЖЕЙН

Лежах, без да знам какво да кажа. Толкова неща се редуваха в ума ми. Беше невероятно и много повече от това, което мислех, че ще бъде първия ми път с мъж. Затворих очи, наслаждавайки се на начина, по който Тай милваше разсеяно корема ми. Чувствах се цяла за пръв път в живота си. Сякаш нещо в мен си бе дошло на мястото, а преди това дори не подозирах колкото голяма нужда имам от него. Не можех да изгубя това.

Не мога да повярвам как реагира той. Как прие нещата, щом узна за бебето. Не изглеждаше ядосан. Дори напротив, сякаш стана още по-собственически настроен към мен. Но какво ще помисли, когато научи, че детето, което нося, е негово? Как ще реагира на факта, че не е имал избор при създаването на това дете?

Отворих уста, за да кажа нещо, но не можех да намеря правилните думи. В следващия миг той стана и obu боксерките си. Седнах в леглото и придърпах чаршафа, за да се покрия, тъй като все още се чувствах малко несигурно. Никога преди не съм била гола пред мъж. Това бе нещо, което щеше да ми отнеме известно време, докато свикна.

Тай започна да събира багажа ми, хвърляйки го в куфара, който бях оставила в ъгъла на стаята. Бях разопаковала всичките си вещи и сега гледката на това как ги прибира в куфара накара кръвта ми да се вледени. Нима бях сгрешила за него? Може би сега, след като бе задоволил похотта си, реалността му се е сторила прекалено трудна за приемане.

Той отиде до гардероба и с едно движение смъкна всичките ми дрехи, преди да се насочи към вратата с тях и с куфара ми.

— Тай! — извиках и скочих след него, но той не се насочи към входната врата на къщата. Вместо това влезе в собствената си спалня. Последвах го, обвита в чаршафа, и го видях да нарежда вещите ми из стаята си.

— Исках да действам бавно и спокойно, да ти дам време да се влюбиш в мен и да те накарам да поискаш да останеш тук, но сега няма как да стане — каза той. Не съм сигурна дали говореше на мен, или по-скоро на себе си. Той отвори гардероба си, премести настрани част от дрехите си и закачи моите до неговите. Да видя дрехите ми да висят редом с неговите накара нещо вътре в мен да трепне. Чувство за притежание, което не бях изпитвала никога преди.

— Няма да позволя на някакъв шибаняк да се появи тук, смятайки, че ти или бебето ми му принадлежите — изръмжа той, пускайки куфара на пода. Отвори го и измъкна още от вещите ми. Измъкна една от бебешките книги, които имах, и пристъпи към нощното шкафче, за да я остави там. — Знаеш ли какво? Сега дори малко се надявам той да се появи. Това все пак е шибаният Тексас. Не може просто да влезеш в земята на един мъж и да се опиташ да вземеш това, което му принадлежи, без да свършиш с няколко дупки в себе си.

Обърна се да ме погледне, а твърдият му собственически поглед се спря върху мен. Аз просто го гледах с отворена уста и разширени зеници. Щом ме видя, той омекна.

— Съжалявам, скъпа. — Дългите му крака бързо скъсиха разстоянието помежду ни. — Никога не бих те наранил, не се плаши. — Наведе се и ме целуна нежно по устните. Много по-нежно, отколкото човек би помислил, че може да получи от мъж като него. Тогава той ме вдигна и ме отнесе до леглото си, полагайки ме да легна върху него.

— Изглеждаш много добре в леглото ми. В нашето легло — поправи се той. — Не мърдай. — Изправи се от леглото и бръкна в едното чекмедже на скрина, преди да се върне при мен.

— Това бебе ще бъде Дженингс. — Усетих как нещо се плъзва на пръста ми. — Ти ще бъдеш г-жа Дженингс. Никой, който се появи тук, няма да може да го оспори. Утре ще отидем в съда и ще го узаконим. — Той погледна към часовника на нощното шкафче. — Може още днес да отидем в града и да подготвим документите.

Той понечи да стане отново от леглото, но аз го спрях.

— Бързаш прекалено много. Не мога да те настигна — казах му аз. Всичко изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина.

— Не е и нужно. Ще го направим. — Лицето му стана отново твърдо и можех да видя тревогата в погледа му. — Който и да е той,

оставил те е да се изплъзнеш между пръстите му. Няма да направя същата грешка, дори ако се наложи да те завържа за това легло, за да те опазя. Ще се свържа със съдията, за да подготви всичко. Ще го направим.

Това би трябвало да ме изплаши, но не ме плашеше. Вместо това усетих как цялото ми тяло се затопля.

— Не казвам „не“, но преди това има нещо, което трябва да знаеш.

— Целият живот е пред нас, за да си споделяме. — Той се наведе, опирайки чело в моето. — Имам нужда от това. Трябва да съм сигурен, че няма да отидеш никъде. Че няма да те изгубя. — Замислих се за това, че бе изгубил родителите си, и че страхът да не загуби още някой бе доста силен в него.

— Няма да ходя никъде — казах и посегнах да помилвам с ръка челюстта му, наслаждавайки се на усещането на косъмчетата по кожата ми.

Той кимна и се изправи. След това се пресегна и ме измъкна от леглото.

— Тогава нека да го направим. Трябва да... — Думите му секнаха и лицето му преbledня. Проследих погледа му, който бе насочен към бедрата ми, и забелязах следите от кръв. Щом осъзнах от какво са, се изчервих силно.

— О, боже господи! Мери-Джейн, ти кървиш! Бебето! — изкрещя той, а паниката бе лесно доловима в изражението му. Отпусна се на колене, оглеждайки кръвта. — Трябва да отидем в болницата. — Скочи на крака, но преди да се отдалечи, сграбчих ръката му.

— Тай, добре съм — опитах да го убедя.

— Не знам много, дори не знам нищо за бременността, но адски съм сигурен, че не би трябвало да кървиш.

— Кръвта не е от бременността. — Той спря и ме погледна объркано. — Тя е там, защото ми беше първият. — По изражението му можех да кажа, че все още не разбира нищо. — Ти отне девствеността ми.

— Но...

Прекъснах го.

— Бебето — казах и поех дълбоко дъх, — бебето е твоё.

— Адски си права, че е мое.

Наложи се да прехапя вътрешната страна на бузата си, за да не се усмихна на това.

— Имам предвид, че се подложих на изкуствено осеменяване, но стана грешка. — Той ме гледаше объркано, затова продължих. — Отидох в Център за плодовитост „Каро“, защото исках да забременея. Точно затова съм тук. Дойдох да ти кажа. — По лицето му пролича, че името на центъра му е познато, и сякаш нещата си дойдоха по местата. — Те ми дадоха твоето бебе.

Той остана така няколко секунди, гледайки към мен, преди да се обърне и да излезе от стаята. Останах така, несигурна дали да го последвам, когато го чух да крещи нещо в другия край на къщата. Грабнах една от тениските му и я намъкнах през главата си, преди да изляза да видя какво се случва. Когато влязох в кухнята, той крачеше напред-назад с телефон на ухото.

— Искam всички проби да се унищожат! — изкрещя той по телефона. Силата на гласа му ме накара да подскоча. — Всички. — Той се заслуша за миг. — Има ли други грешки? — Думите бяха тихи и заплашителни, а сърцето ми се сви, щом ги чух. — Адски големи късметлии сте. — С тези думи той затвори телефона и го пусна на плота. Стоях замръзнала на място и той се обърна, виждайки ме да стоя там.

Тай въздъхна дълбоко.

— Всичко е наред — каза ми той, но просто не можех да помръдна. — Казах им да унищожат всичко. — Направих крачка назад от него, изглеждаше толкова ядосан. — Никоя жена няма да получи семето ми, освен ти. Ако открия, че са направили друга грешка, ще изравня онова място със земята заради теб. — Той скъси дистанцията помежду ни. — Само ти ще носиш децата ми.

Устните му се притиснаха към моите в сладка собственическа целувка. Усетих как ме вдига на ръце и ме пренася през къщата, докато се озовахме обратно в леглото му.

— Никога не съм си мислел, че ще се радвам, задето онзи бик почти откъсна орехчетата ми, но бих го направил отново, ако това значи, че ще се появиш в живота ми. — Усмихнах му се. — Знаех, че си единствената за мен в мига, в който слезе от колата си. Ти ме върна към живота. Искam да знаеш, че ще те обичам завинаги.

— И аз те обичам — казах му, мислейки си как няколко малки грешки ни бяха събрали. Сякаш вселената се бе подсигурила, че ще се открием по един или друг начин.

ГЛАВА 12

ТАЙ

Положих я на леглото и след това се надвесих над нея, поглеждайки в красивите ѝ очи. Тя сложи длан на лицето ми и почувствах студения метал срещу кожата си. Хващайки дланта ѝ, я издърпах настрани и погледнах пръстена на пръста ѝ, преди отново да насоча поглед към очите ѝ.

— Принадлежеше на майка ми. Баща ми ѝ го е дал, когато ѝ предложил, и след като починаха, остана при мен. Преди си мислех, че може би Доли ще иска да го вземе, но тя ми каза, че ако мъжът, който един ден пожелае да се ожени за нея, няма пръстен, то тя не го иска.

Мери-Джейн ми се усмихна и почувствах как сърцето ми се изпълва с любов.

— Задържах го, мислейки, че някой от братята ми може да го поиска един ден. Но след като те видях, знаех къде ще се окаже в крайна сметка. И знам, че майка ми щеше да те обикне от мига, в който влезе в тази къща. Щеше да те прегърне и да те направи част от семейството. По природа приличаш на нея. Сърцето ти е добро и чисто, и знам, без частица съмнение, че ти си правилната жена за мен.

Целунах я силно, докато смъквах дрехите от телата ни. Просто не можех да държа ръцете и устните си далеч от нея. Когато останахме напълно голи, застанах между бедрата ѝ, нагласяйки члена си срещу нея, но не проникнах.

— Искам да знам всичко за теб, Мери-Джейн, но преди това искам да правя любов с теб, този път бавно и нежно.

— Нищо на света не би ме направило по-щастлива.

Тласнах се в нея, заравяйки се в горещото ѝ влажно тяло. Тя стисна бедрата си около мен и простенах от удоволствие. Тя бе така перфектна и никога не съм мислил, че може да е толкова хубаво. Беше невероятно.

Наложих бавен ритъм, отдръпвайки се и тласвайки се бавно напред. Отместих косата от лицето ѝ и я целунах нежно,

наслаждавайки се на бавното ни любене. Усещах как се превръщаме в едно, всеки допълващ другия.

И не мога да повярвам, че ще имаме бебе. За една сутрин се сгодих и станах баща. По начина, по който започна всичко между нас, само мога да гадая как ще се развие остатъкът от живота ни заедно. И нямам търпение приключението да започне.

— Обичам те, Мери-Джейн. И обичам бебето ни. — Поставих ръка на корема ѝ между нас, внимавайки да не натисна прекалено силно. — Толкова съм щастлив.

— Аз също, Тай. Аз също.

Зацелувах шията и гърдите ѝ, засмуквайки едно от зърната ѝ, преди да се насоча към следващото. Обожавах всеки сантиметър от нея, докато членът ми я изпълваше. Оргазмът ѝ започна да се надига и усетих как краката ѝ се обвиха около кръста ми, стисвайки ме силно.

— Толкова съм близо, Тай. Почти съм там. Свърши с мен.

Още два тласъка и експлодирахме заедно. Усетих как тя трепва и се свива около мен, преди оргазмът да я погълне. Имахме цяла вечност да поработим над детайлите, но най-важната част бе да я имам до себе си.

Завъртайки се, легнах по гръб, издърпвайки Мери-Джейн върху себе си, без да се откъсвам от нея. Тя легна на гърдите ми, но след миг се изправи, седнала върху мен, и започна да се движи. Членът ми не се бе отпуснал, откакто я срещнах, и предполагах, че ще ми отнеме доста време, преди да се случи.

Усмихнах се нагоре към нея, когато започна да се движи бавно нагоре-надолу, стенойки при всеки тласък. Тя се движеше като богиня върху мен и всичко, което исках, бе да лежа под нея и да я боготворя до последния си дъх. Хванах бедрата ѝ и ѝ помогнах да бъде по-стабилна, докато ме яздеше. Бях я белязал с бебето си и сега исках да проникна в самата ѝ душа.

— Омъжи се за мен днес, скъпа. След като свършим, искам да те отведе в съда и да се венчаем. Не искам да прекарам нито ден, без да знам, че си моя законна съпруга. Ти, аз и бебето ни. Направи ме най-щастливият мъж на света и се омъжи за мен.

— Твоя съм, Тай. Аз и бебето ни. Твои сме от мига, в който се срещнахме, и смятам да те задържа.

Не след дълго и двамата достигнахме до върха.

Исках всичко, с което можех да подпечатам сделката, и тази мисъл ме накара да стана от леглото. Взех телефона си и набрах първия номер в указателя.

— Ало? — каза Доли все още сънено.

— Днес ще се женя. Вземи Блейк и Трейс и ни чакайте в съда. Ще се свържа със съдия Томпсън да подготви документите за днес. Дължи ми услуга, след като опитомих последния му кон.

— Какво, по дяволите? — викна Доли, но аз затворих.

Погледнах към Мери-Джейн, която ми се усмихваше. Усмивката ми бе същата като нейната, когато я качих на пикапа си, настанявайки я на средната седалка точно до мен. Точно там, където ще остане до края на живота ни.

ЕПИЛОГ

ТАЙ

Година по-късно...

— Мисля, че най-после е готова за теб.

Вървах, хванал ръката на Мери-Джейн. Брат ми Блейк седеше на тревата със сина ми Ти Джей и му говореше за жените. Извъртях очи. Беше последният мъж на света, който би могъл да дава съвети на сина ми за любовта. Той просто убиваше малко време с някой, който няма да възрази на думите му. Но Ти Джей вече бърбеше на бебешкия си език, тъй че може и да успееш да даде някой съвет на Блейк.

С Мери-Джейн отидохме до конюшната и надникнахме в яслата на Чаровница. Отне ми доста време да я пречупя дотолкова, че да се чувствам спокойно, позволявайки на Мери-Джейн да я язди, но вече мисля, че и двете са готови. Мери-Джейн работеше с нея наравно с мен и мисля, че нещо в присъствието ѝ успокояваше кобилата. Бе очевидно, че между тях има връзка, и съм невероятно щастлив, че Чаровница се привързва към Мери-Джейн.

— Готова ли си? — попитах, стисвайки ръката ѝ.

Тя стисна ръката ми и ме погледна с блеснал поглед.

— Да. Днес е денят.

Влизайки в кошарата, Мери-Джейн пристъпи към Чаровница и погали шията ѝ. Останах назад, облягайки се на оградата, докато гледах как я успокоява с тих нежен глас. Господи, съпругата ми бе красива. Ако бе възможно, тя ставаше все по-красива с всеки изминал ден. Сияеше през цялата бременност с Тай Младши, или Ти Джей, както го наричахме ние, но и след това тя продължи да блести. Нещо в нея просто изпълваше всяка частица на сърцето ми и я обичах повече с всеки изминал ден.

Гледах я как яхва Чаровница и заема правилна поза. Отделиха миг да се приспособят, преди Мери-Джейн да се наведе и да погали гривата ѝ. Прошепна няколко думи, за да я успокои, и след това започнаха да излизат от яслата.

— Тя изглежда добре там горе.

Погледнах зад себе си, виждайки брат ми, преди да насоча отново поглед към Мери-Джейн. Трейс се приближи към мен и също се облегна на оградата.

— Продължавай да я гледаш така и ще е последното нещо, което виждаш.

— Успокой се, големи братко. Не искам жена ти. Имах предвид, че се справя добре тук в ранчото. Исусе, доста си докачлив, когато става въпрос за нея.

Погледнах през рамо и се подсмихнах.

— Само почакай. Един ден ще намериш жена, която ще искаш да държиш далеч от всеки мъж на планетата.

— Пфф — изсумтя той. — Никога няма да се случи. Блейк е този, който стана разноглед заради онова момиче от града. — Той се обърна, за да погледне през рамо към брат им и Ти Джей, които седяха на тревата. — Аз? Ще си остана необвързан. Нямам нужда от драмата, която носят жените. Всичко, което ми трябва, е земята и коня ми.

— Говориш като истински тексасец.

Погледнах обратно към Мери-Джейн и тя ми махна с ръка. Аз също ѝ махнах, а тя ми прати въздушна целувка. Улових я и също ѝ изпратих една. Беше смешно и глупаво, но, мамка му, не ми дремеше. Обичах тази жена и не се боях да го покажа.

— Един ден, малки братко. Един ден ще промениш мнението си. Ще намериш жена, която ще преобърне целия ти живот и ще я молиш да остане с теб. Запомни думите ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.